

ODPIS

Domański Zakrzewski Palinka

Rondo ONZ 1
00-124 Warszawa
tel.: +48 22 557 7600
fax: +48 22 557 7601
www.dzp.pl

Warszawa, 4 lipca 2011 r.

Trybunał Konstytucyjny
Al. Szucha 12a
00-918 Warszawa

Skarżąca:

B **S.A.**
z siedzibą w **W**
ul.

Pełnomocnik Skarżącej:

Artur Nowak – radca prawny nr wpisu na listę
radców prawna Wa 4268

adres do doręczeń pełnomocnika Skarżącej:

Domański Zakrzewski Palinka Sp. k.
Rondo ONZ 1, XXI piętro
00-124 Warszawa

sygn. akt Ts 136/11

ODPOWIEDŹ NA ZARZĄDZENIE

sędziego Trybunału Konstytucyjnego z dnia 17 czerwca 2011 r.

– uzupełnienie braków formalnych skargi konstytucyjnej

Działając w imieniu i na rzecz **B** **S.A.** (zwanej dalej „**Skarżącą**”, „**Spółką**” lub „**Bankiem**”) na podstawie udzielonego mi pełnomocnictwa, niniejszym składam odpowiedź na zarządzenie sędziego Trybunału Konstytucyjnego z dnia 17 czerwca 2011 r. sygn. akt Ts 136/11, wzywające Spółkę do uzupełnienia braków formalnych skargi konstytucyjnej z dnia 29 kwietnia 2011 r.

- 1. Dokładne określenie przedmiotu skargi przez wykazanie, że art. 20 i art. 21 ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. z 2006 r. Nr 225, poz. 1635 ze zm.; zwana dalej: „ustawą o opłacie skarbowej z 2006 r.” lub „nową ustawą o opłacie skarbowej”) stanowiły podstawę ostatecznego rozstrzygnięcia o przysługujących Skarżącej prawach lub wolnościach konstytucyjnych**

Art. 20 i art. 21 nowej ustawy o opłacie skarbowej stanowiły podstawę ostatecznego rozstrzygnięcia o przysługujących Skarżącej prawach i wolnościach konstytucyjnych, ponieważ Naczelny Sąd Administracyjny (zwany dalej: „NSA”) rozpoznający sprawę Skarżącej, zakończoną wyrokiem z dnia października 2010 r. sygnatura akt , zastosował powyższe przepisy, będące przepisami intertemporalnymi i na ich podstawie uznał, że ze względu na fakt, iż nie przewidują one żadnych uregulowań w zakresie wykorzystania lub przyznania odszkodowania z tytułu niewykorzystanych przed 1 stycznia 2007 r. blankietów wekslowych, brak jest podstaw do przyznania Spółce zwrotu nadpłaty opłaty skarbowej.

Zastosowanie zatem przez NSA ww. przepisów w taki sposób, iż stanowiły one podstawę ostatecznego rozstrzygnięcia, polegało na tym, iż Sąd, który wydał ostateczne rozstrzygnięcie w sprawie Skarżącej tj. orzeczenie NSA z dnia października 2010 r. sygnatura akt , nie przyznał Spółce zwrotu nadpłaty, ponieważ uznał, iż ww. przepisy nie dają do tego podstawy. A zatem NSA oceniając zasadność zwrotu nadpłaty przy konstruowaniu ostatecznego rozstrzygnięcia, zastosował przepisy art. 20 i art. 21 nowej ustawy o opłacie skarbowej i na ich podstawie uznał, iż nie można przyznać Skarżącej zwrotu nadpłaty skarbowej od weksli.

W konsekwencji należy uznać, iż art. 20 i art. 21 nowej ustawy o opłacie skarbowej były jedną z podstaw rozstrzygających o przysługujących Skarżącej prawach lub wolnościach konstytucyjnych, ponieważ jak wskazuje Skarżąca w pkt 3 niniejszego pisma, zastosowanie ww. przepisów doprowadziło do odmowy przyznania zwrotu nadpłaty, co stanowiło naruszenie konstytucyjnego prawa własności Banku, wyrażonego w art. 64 ust. 1 Konstytucji.

NSA wydając ostateczny wyrok dokonał oceny, czy w przypadku złożonego przez Spółkę wniosku o stwierdzenie i zwrot nadpłaty, przepisy intertemporalne, które wprowadziły nową ustawę o opłacie skarbowej, przewidywały możliwość uzyskania zwrotu uiszczonej od blankietów wekslowych opłaty skarbowej, lub ewentualnie przewidywały możliwość wykorzystania blankietów wekslowych do uregulowania innych należności publicznoprawnych. A zatem wydając ostateczne rozstrzygnięcie NSA, przy konstruowaniu sentencji orzeczenia zinterpretował przepisy art. 20 i art. 21 nowej ustawy o opłacie skarbowej, aby na ich podstawie wydać orzeczenie, dotyczące przysługujących Skarżącej praw, w tym prawa własności jej środków finansowych.

Nawet jeśli NSA wydając ostateczne rozstrzygnięcie nie wskazał ww. przepisów nowej ustawy o opłacie skarbowej, jako przepisów na podstawie których orzeczono o przysługujących Spółce konstytucyjnych prawach, to Sąd badając sprawę Spółki i formułując ostateczne rozstrzygnięcie musiał zastosować te przepisy, aby ocenić, iż nie dają one ochrony konstytucyjnym prawom Skarżącej. W konsekwencji, należy uznać, iż NSA wydając ostateczne orzeczenie w sprawie Skarżącej, zastosował ww. przepisy nowej ustawy o opłacie skarbowej i na ich podstawie uznał, iż Bankowi nie przysługuje zwrot kwot, wydatkowych na zakup urzędowych blankietów wekslowych.

To, iż brak wskazania danego przepisu przy konstruowaniu sentencji orzeczenia nie przesądza o braku zastosowania go w sprawie, potwierdza wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 9 października 2001 r. (sygn. akt SK 8/00), zgodnie z którym istotny jest proces analizy, który doprowadził do wydania orzeczenia, a nie podane przez Sąd jako podstawa rozstrzygnięcia przepisy:

*„Kwestią techniczną jest to, w jaki sposób proces analizy obowiązujących przepisów, który ostatecznie doprowadził organ procesowy do konkluzji zawartej w wydanym orzeczeniu, zostanie w nim uwewnętrzniony w postaci podstawy prawnej rozstrzygnięcia. Sam fakt niepowołania konkretnego przepisu w sentencji wydanego rozstrzygnięcia nie przesądza jednak o tym, czy stanowił on podstawę wydanego orzeczenia w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji. Postawienie znaku równości pomiędzy tymi dwiema kwestiami musiałoby prowadzić do konsekwencji wręcz paradoksalnych, zwłaszcza w przypadku błędnego powołania podstawy prawnej ostatecznego rozstrzygnięcia, która nie mogłaby już zostać skorygowana poprzez wykorzystanie procedur odwoławczych. Zwyczajowo zresztą w sentencjach orzeczeń wydawanych w sprawach cywilnych w ogóle nie powołuje się podstawy prawnej rozstrzygnięcia (por. B. Bładowski, *Metodyka pracy sędziego w sprawach cywilnych*, Warszawa 1993, s. 172-179; tenże: *Czynności sądowe w sprawach cywilnych. Część pierwsza – proces. Wzory i komentarze*, Warszawa 1991)”* (podkreślenie Banku)

Jak zauważyła Spółka w złożonej skardze konstytucyjnej, zastosowane w jej sprawie przepisy przejściowe nie przywidywały żadnych uregulowań, które mogłyby uchronić ją od negatywnego działania Ustawodawcy, który wbrew wcześniejszym zapowiedziom zdecydował się zlikwidować opłatę skarbową od weksli. Skarżąca, która w zaufaniu do ustanowionego prawa nabyła urzędowe blankiety wekslowe poniosła w ten sposób szkodę.

NSA badając sprawę Spółki doszedł do przekonania, iż ww. przepisy przejściowe nie dają Bankowi możliwości wykorzystania nabytych blankietów wekslowych lub zwrotu opłaty skarbowej wynikających z nich, ponieważ w ocenie Sądu, na podstawie uregulowań ustawy z dnia 9 września 2000 r. o opłacie skarbowej (t.j. Dz. U. z 2004 r. Nr 253, poz. 2532 ze zm.; zwanej dalej: „starą ustawą o opłacie skarbowej” lub „ustawą o opłacie skarbowej z 2000 r.”) nie można twierdzić, iż powstał obowiązek podatkowy w opłacie skarbowej, jak również Bank nie był podatnikiem z tytułu opłaty skarbowej. W konsekwencji NSA doszedł do przekonania, iż na podstawie treści tych przepisów nie jest w stanie przyznać zwrotu nadpłaty Skarżącej.

Jak wskazywała Skarżąca w skardze konstytucyjnej brak uregulowania zwrotu uiszczonej przez nabywców urzędowych blankietów wekslowych opłaty skarbowej lub brak wskazania sposobu wykorzystania tych blankietów po 31 grudnia 2006 r. w przepisach przejściowych tj. art. 20 i art. 21 nowej ustawy o opłacie skarbowej, stanowił pominięcie legislacyjne.

Zgodnie z poglądami doktryny a także ukształtowanym dorobkiem orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego, uregulowania niepełne, w przypadku których Ustawodawca pominął niektóre stany faktyczne, mogą być przedmiotem kontroli Trybunału Konstytucyjnego w trybie skargi konstytucyjnej.

Zostało to potwierdzone w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 16 listopada 2010 r. sygn. akt K 2/10:

„Linia orzecznictwa dopuszcza możliwość orzekania przez Trybunał Konstytucyjny w wypadku pominięcia prawodawczego. W orzeczeniu z 3 grudnia 1996 r. o sygn. K 25/95, Trybunał stanął na stanowisku, że może oceniać konstytucyjność aktu normatywnego z takiego punktu, czy w jego przepisach nie brakuje unormowań, bez których, ze względu na naturę objętej aktem regulacji, może on budzić wątpliwości konstytucyjne. Zarzut niekonstytucyjności może zatem dotyczyć nie tylko tego, co ustawodawca unormował w danym akcie, lecz także tego, co pominął, choć postępując zgodnie z Konstytucją, powinien był unormować

(...) Zdaniem Trybunału Konstytucyjnego, dyskryminacyjne pominięcie pewnej kategorii osób, za których jednakowym potraktowaniem przemawia tożsamość cech, ze względu na które podjęto regulację ustawową (cechy relewantne, prawnie znaczące), może dawać podstawę do kontroli tego typu regulacji przez Trybunał. W takim wypadku nie mamy bowiem do czynienia z niezaskarżalną luką w prawie.” (podkreślenie Spółki)

W konsekwencji, należy przyjąć, iż Trybunał Konstytucyjny jest uprawniony do kontroli zgodności z Konstytucją uregulowań, które same w sobie nie przyznają praw, ale poprzez pominięcie uregulowania jakiejś kwestii prowadzą do naruszenia konstytucyjnych praw. Biorąc pod uwagę, iż art. 20 i 21 ustawy o opłacie skarbowej z 2006 r. były podstawą rozstrzygnięcia w ostatecznym orzeczeniu wydanym w sprawie Skarżącej, Trybunał jest uprawniony do kontroli ich zgodności z Konstytucją.

Podsumowując, w ocenie Spółki, wskazane powyżej regulacje nowej ustawy o opłacie skarbowej stanowiły podstawę rozstrzygnięcia o przysługujących Skarżącej prawach konstytucyjnych tj. konstytucyjnym prawie własności, przewidzianym w art. 64 ust. 1 Konstytucji, albowiem na ich podstawie NSA uznał, iż ze względu na brak uregulowań przejściowych w zakresie wykorzystania blankietów wekslowych lub zwrotu kwot uiszczonych na ich nabycie, nie jest możliwe przyznanie Spółce zwrotu nadpłaty, a zatem wydał rozstrzygnięcie w przedmiocie prawa własności środków finansowych, przekazanych przez Spółkę na zakup urzędowych blankietów wekslowych. W takim rozumieniu ww. przepisy stanowiły podstawę ostatecznego rozstrzygnięcia o przysługujących Spółce prawach i wolnościach.

Jak wskazała powyżej Skarżąca Trybunał Konstytucyjny może zbadać zgodność ww. przepisów nowej ustawy o opłacie skarbowej z Konstytucją, ponieważ brak uregulowania w nich sytuacji prawno-faktycznej Spółki jest pominięciem legislacyjnym. W ocenie Spółki takie pominięcie doprowadziło do naruszenia jej konstytucyjnych praw i wolności, w tym w szczególności jej prawa własności, chronionego przez art. 64 ust. 1 Konstytucji. Ponadto, wprowadzone ograniczenie prawa własności zostało dokonane w sposób sprzeczny z art. 64 ust. 3 Konstytucji, naruszający istotę prawa własności.

2. Dokładne określenie przedmiotu skargi przez wykazanie, że art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 13 czerwca 2007 r. o zmianie ustawy o opłacie skarbowej (Dz. U. z 2007 r. Nr 128, poz. 883, zwanej dalej: „nowelizacją nowej ustawy o opłacie skarbowej”) stanowił podstawę ostatecznego rozstrzygnięcia o przysługujących Skarżącej prawach lub wolnościach konstytucyjnych

Art. 2 ust. 1 nowelizacji nowej ustawy o opłacie skarbowej był podstawą ostatecznego rozstrzygnięcia w sprawie Skarżącej, ponieważ NSA rozpatrujący sprawę Spółki, wydając ostateczny orzeczenie w jej sprawie, zastosował powyższy przepis, określający sposób wykorzystania znaków opłaty skarbowej po 31 grudnia 2006 r.

NSA konstruując treść rozstrzygnięcia w sprawie Skarżącej (tj. w zakresie własności środków finansowych przeznaczonych na zakup urzędowych blankietów wekslowych) musiał zastosować art. 2 ust. 1 nowelizacji nowej ustawy, aby ocenić, czy Skarżąca mogła wykorzystać po 31 grudnia 2006 r. urzędowe blankiety wekslowe. NSA uznał, że ponieważ powyższy przepis nie odnosi się do urzędowych blankietów wekslowych, NSA nie ma możliwości na jego podstawie przyznać Spółce zwrotu nadpłaty z tytułu niewykorzystanych blankietów wekslowych lub prawa do wykorzystania ich po 31 grudnia 2006 r., a zatem wydał rozstrzygnięcie o przysługujących Skarżącej prawach konstytucyjnych. Było to rozstrzygnięcie ostateczne, niepodlegające zaskarżeniu.

Znajduje to potwierdzenie w treści uzasadnienia wyroku NSA z dnia października 2010 r. sygn. akt , będącego ostatecznym rozstrzygnięciem w sprawie Banku:

*„Zasadnie zatem ustawodawca w odniesieniu do nabytych i niewykorzystanych przed dniem 1 stycznia 2007 r. znaków opłaty skarbowej przewidział okres przejściowy na ich wykorzystanie do dnia 31 grudnia 2008 r. (**art. 2 ust. 1 ustawy nowelizującej** z dnia 13 czerwca 2007 r.).”*

A zatem NSA rozpoznając sprawę Spółki tj. wydając ostateczne rozstrzygnięcie, badał regulacje nowelizacji nowej ustawy o opłacie skarbowej, a w szczególności art. 2 ust. 1 i na jego podstawie doszedł do wniosku, iż dotyczy on tylko wykorzystania znaków opłaty skarbowej, skutkiem czego nie jest możliwe zastosowanie go nawet *per analogiam* do niewykorzystanych przed 1 stycznia 2007 r. urzędowych blankietów wekslowych. W konsekwencji należy uznać, iż art. 2 ust. 1 nowelizacji nowej ustawy o opłacie skarbowej był podstawą rozstrzygnięcia o przysługujących Skarżącej konstytucyjnych prawach, ponieważ NSA na jego podstawie (analizując jego treść) doszedł do wniosku, iż nie może dokonać zwrotu nadpłaty Skarżącej, co stanowiło orzeczenie o przysługującym Bankowi prawie własności.

Bank zwraca uwagę, iż fakt, że powyższy przepis nie został wskazany przez NSA jako podstawa ostatecznego rozstrzygnięcia, nie świadczy o tym, iż nie stanowił takiej podstawy. W szczególności Bank zwraca uwagę, iż nie wskazanie przez NSA tego przepisu, jako przepisu na podstawie którego orzeczono o przysługujących Spółce konstytucyjnych prawach, nie świadczy o tym, iż NSA konstruując sentencję orzeczenia nie zastosował go.

Takie stanowisko potwierdza wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 9 października 2001 r. (sygn. akt SK 8/00), przytoczony powyżej przez Spółkę, zgodnie z którym brak powołania w

sentencji orzeczenia określonych przepisów, nie świadczy o tym, iż sąd nie zastosował ich w procesie wykładni prawa.

Skarżąca zaznacza, iż pominięcie jej sytuacji prawno-faktycznej w zakresie przedmiotowym przepisu art. 2 ust.1 nowelizacji nowej ustawy o opłacie skarbowej, stanowiło pominięcie legislacyjne. Regulacje nowelizacji nowej ustawy o opłacie skarbowej pomijały sytuację prawną posiadaczy urzędowych blankietów wekslowych, regulując jedynie sytuację prawną posiadaczy znaków opłaty skarbowej. Taka regulacja naruszała konstytucyjne prawo własności Skarżącej do zgromadzonych przez nią środków finansowych, przeznaczonych na zakup urzędowych blankietów wekslowych oraz konstytucyjne prawo do odszkodowania z tytułu doznanego uszczerbku majątkowego, spowodowanego bezprawnym działaniem organów państwowych.

Skarżąca zwraca uwagę, iż zgodnie z poglądami doktryny oraz orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego istnieje możliwość badania zgodności przepisów ustaw z Konstytucją w ich negatywnym zakresie tzn. Trybunał może badać, czy pominięcie uregulowania pewnych kwestii w zaskarżonej regulacji nie prowadzi do jej niezgodności z Konstytucją.

Takie stanowisko znajduje odbicie w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 kwietnia 2009 r. K 65/07:

„Przy tej okazji Trybunał ponownie podkreśla, że ocenia zawsze pełną treść normatywną zaskarżonego przepisu, wynikającą nie tylko z jego zaskarżonego brzmienia, ale z brzmienia, które - nie naruszając zasady swobody ustawodawcy w stanowieniu prawa, uwzględniając cele zaskarżonej regulacji prawnej - byłoby zgodne z wymogami konstytucyjności. Rozpatrywana sprawa potwierdza znaczenie pominięcia ustawodawczego dla kontroli sprawowanej przez Trybunał Konstytucyjny. Jest ono istotnym instrumentem tej kontroli, narzędziem metodologicznym, służącym rozpoznawaniu problemu konstytucyjnego. Jego brak mógłby powodować uniemożliwienie kontroli konstytucyjnej, w szczególności kontroli o charakterze abstrakcyjnym, przy wskazywaniu wzorców z art. 32 lub art. 2 Konstytucji. Trzeba przy tej okazji podkreślić, że to właśnie wykorzystanie wzorców kontroli wynikających z art. 32 ust. 1 wskazuje, w rozpatrywanej sprawie, że mamy do czynienia z pominięciem ustawodawcy, a nie z celowym zaniechaniem, zgodnym z wymogami konstytucyjnymi.” (podkreślenie Spółki)

W niniejszej sprawie doszło do takiego pominięcia legislacyjnego. Ustawodawca uchwalając regulacje przyznające posiadaczom znaków opłaty skarbowej prawo do wykorzystania ich po 31 grudnia 2006 r., pominął posiadaczy urzędowych blankietów wekslowych. Powyższe pominięcie zauważył NSA rozpoznając sprawę Banku, o czym świadczy wydane przez NSA postanowienie sygnalizacyjne z dnia października 2010 r.

Niemniej jednak Sąd doszedł do przekonania, iż wobec wyraźnej i jasnej treści art. 2 ust. 1 nowelizacji nowej ustawy o opłacie skarbowej nie może przyznać zwrotu nadpłaty Spółce, jako posiadaczowi urzędowego blankietu wekslowego. A zatem na podstawie art. 2 ust. 1 nowelizacji nowej ustawy o opłacie skarbowej wydał ostateczne orzeczenie o przysługującym Bankowi konstytucyjnym prawie własności.

Zastosowanie powyższej regulacji doprowadziło do naruszenia przysługującego Spółce prawa również ochrony własności wynikającego z art. 64 ust. 2 Konstytucji. Dlatego w ocenie Banku powyższy przepis stanowił podstawę ostatecznego orzeczenia o przysługujących Skarżącej prawach i obowiązkach.

Podsumowując, w ocenie Spółki, regulacja art. 2 ust. 1 nowelizacji nowej ustawy o opłacie skarbowej była podstawą rozstrzygnięcia w sprawie zakończonej wyrokiem NSA z dnia października 2010 r. sygnatura akt , który był ostatecznym rozstrzygnięciem w sprawie Banku, ponieważ NSA wydając zaskarżony wyrok oparł się powyższym przepisem, odmawiając Spółce prawa do zwrotu opłaty skarbowej, czym orzekł o przysługującym Skarżącej prawie własności jej środków finansowych, przekazanych na zakup urzędowych blankietów wekslowych, które było chronione przez art. 64 ust. 2 Konstytucji.

3. Wskazanie jakie konstytucyjne prawa lub wolności Skarżącej, wynikające z art. 64 ust. 1 i ust. 3 w związku z art. 2 Konstytucji i w jaki sposób zostały naruszone przez art. 20 i art. 21 nowej ustawy o opłacie skarbowej

Zdaniem Skarżącego, regulacje art. 20 i art. 21 nowej ustawy o opłacie skarbowej naruszają konstytucyjne prawo własności Skarżącej, o którym mowa w art. 64 ust. 1 Konstytucji w zakresie w jakim Bank pozbawiono jego środków pieniężnych, przeznaczonych na zakup urzędowych blankietów wekslowych, bez możliwości ich zwrotu lub wykorzystania w jakikolwiek sposób.

Powyższe naruszenie konstytucyjnego prawa własności było efektem wprowadzenia nowych regulacji w sposób naruszający art. 2 Konstytucji i wyrażonej w nim zasady demokratycznego państwa prawa oraz płynących z niej zasad zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa oraz ochrony interesów w toku, co doprowadziło do naruszenia art. 64 ust. 1 Konstytucji, ustanawiającego ochronę prawa własności a także art. 64 ust. 3 Konstytucji, określającego sposób ograniczenia prawa własności.

3.1. Konstytucyjne prawo własności

Zgodnie art. 64 ust. 1 Konstytucji każdy ma prawo do własności. Z art. 64 ust. 1 Konstytucji wynika w szczególności prawo wolności majątkowej, mające charakter publicznego prawa podmiotowego, rozumiane jako prawo jednostki do pozyskiwania i korzystania z dóbr świata zewnętrznego mających wartość ekonomiczną, do zatrzymywania ich dla siebie albo dysponowania na rzecz innych, (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 31 stycznia 2001r. sygn. akt P 4/99). Tak rozumiane prawo podmiotowe zapewnia, iż własność pozyskanych dóbr, w tym środków pieniężnych będzie respektowana przez inne podmioty, również publiczne. Dlatego ochrona własności dotyczy także własności środków finansowych przekazywanych jako płatność zobowiązania, zbliżonego do zobowiązania podatkowego w tym np. środków finansowych wydatkowanych na zakup urzędowych blankietów wekslowych, w stosunku do których nie powstał jeszcze obowiązek podatkowy w opłacie skarbowej.

3.2. Sposób naruszenia konstytucyjnego prawa własności Spółki

Sposób naruszenie konstytucyjnego prawa własności przez regulacje art. 20 i art. 21 nowej ustawy o opłacie skarbowej, polegał na pominięciu w przepisach przejściowych uregulowania sposobu zwrotu opłaty skarbowej uiszczonej od niewykorzystanych blankietów wekslowych lub sposoby ich wykorzystania po 31 grudnia 2006 r., w sytuacji gdy nowa ustawa o opłacie skarbowej została wprowadzona w sposób naruszający zasadę demokratycznego państwa prawa, wyrażonej w art.2 Konstytucji.

Jak zauważyła Spółka w skardze konstytucyjnej, Bank nabył urzędowe blankiety wekslowe, za które uiścił należne wynagrodzenie (stanowiące de facto płatność opłaty skarbowej). Wprowadzona następnie nowa ustawa o opłacie skarbowej, zniosła obowiązek uiszczenia opłaty skarbowej od wystawiania weksli. Jednocześnie art. 20 i art. 21, będące przepisami przejściowymi, nie przewidywały sposobu, w jaki można uzyskać zwrot zapłaconych uprzednio kwot z tytułu nabycia urzędowych blankietów wekslowych niewykorzystanych przed 1 stycznia 2007 r. lub ewentualnie w jaki sposób można wykorzystać blankiety np. w celu dokonania płatności zobowiązań publicznoprawnych.

Spółka podkreśla, iż środki z tytułu zakupu urzędowych blankietów wekslowych trafiały do gmin jako dochody z tytułu opłaty skarbowej od weksli. Jednocześnie wskutek uchwalenia nowej ustawy o opłacie skarbowej, istniejące i niewykorzystane blankiety utraciły wszelką wartość, co doprowadziło do uszczuplenia majątków posiadaczy blankietów, w tym Spółki, oraz do wzbogacenia władz publicznych (gmin). Pominięcie przez Ustawodawcę regulacji w zakresie zwrotu uiszczonych przez Spółkę kwot, sprawiło, że gminy osiągnęły nieuzasadnione dochody budżetowe, podczas gdy majątek Spółki został zmniejszony, pomimo braku ku temu jakiegokolwiek podstawy prawnej. W konsekwencji należy uznać, iż doszło do sytuacji, w której od Spółki zostały pobrane kwoty z tytułu należności, która okazała się nienależna. Jednocześnie odmówiono Skarżącej zwrotu uiszczonych sum. W ten sposób, w ocenie Spółki, doszło do naruszenia jej konstytucyjnego prawa własności.

3.3. Wpływ naruszenia zasady demokratycznego państwa prawa na naruszenie prawa własności Spółki

W ocenie Spółki, wskazane powyżej działanie Ustawodawcy polegające na wprowadzenia nowych regulacji bez zapewnienia możliwości dostosowania się do nich stanowił naruszenie tego prawa własności. Powyższe naruszenie było spowodowane naruszeniem konstytucyjnej zasady demokratycznego państwa prawa i płynących z niej zasad zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa oraz ochrony interesów w toku.

Jak wskazał Bank w skardze konstytucyjnej, dokonując w 2006 r. zakupów blankietów wekslowych „na zapas” działał w zaufaniu do poczynań ustawodawcy, licząc na to, że zakupione blankiety będzie mógł wykorzystać co najmniej do końca 2010 r. Jednocześnie, przed uchwaleniem nowej ustawy o opłacie skarbowej ustawodawca nie dawał istotnych i czytelnych sygnałów, że zamierza zlikwidować opłatę skarbową od weksli. Takie działanie Banku nie było nieracjonalne gdyż

wynikało z potrzeby zapewnienia sprawnej obsługi klientów, wobec szybko rosnącego rynku kredytów a co za tym idzie szybkiego zwiększenia zapotrzebowania na blankiety wekslowe.

Tymczasem Ustawodawca w taki sposób zmienił regulację prawną, iż nie dał Skarżącej możliwości dostosowania się do nowych regulacji. Ze względu na krótki okres *vacatio legis* nowej ustawy o opłacie skarbowej nie istniała faktyczna możliwość wykorzystania zgromadzonych blankietów wekslowych. Ustawodawca powinien wziąć pod uwagę interesy w toku podmiotów gospodarczych, które ułożyły je w oparciu o zapewnienie, iż urzędowe blankiety wekslowe będzie można używać do końca 2010 r. i wprowadzić przepisy przejściowe/dostosowawcze, które umożliwiłyby przystosowanie się do nowych regulacji. Alternatywnie Ustawodawca mógł wprowadzić przepisy przejściowe regulujące zwrot blankietów lub kwot przeznaczonych na ich zakup.

Nie ulega wątpliwości fakt, że gdyby Spółka była w stanie przewidzieć, że z dniem 1 stycznia 2007 r. zniesiona zostanie opłata skarbową od weksli w taki sposób, który spowoduje brak możliwości zwrotu lub innego sposobu „zutylizowania” blankietów, bądź kwot wydatkowych na ich zakup, postępowałyby w sposób odmienny.

Bank zmiany takiej jednak nie przewidywał, ani przewidzieć nie mógł. Funkcjonując w demokratycznym państwie prawnym, respektującym będące w toku interesy podmiotów gospodarczych, mógł liczyć na to, że znosząc niespodziewanie obowiązek uiszczenia opłaty skarbowej od weksli, Ustawodawca wprowadzi regulacje umożliwiające ochronę interesów w toku podmiotów, które zgromadziły zapasy blankietów wekslowych i nie zdołały ich wykorzystać przed końcem 2006 r. Tym bardziej, iż dotychczasowe regulacje wskazywały, iż blankiety będą wykorzystywane jeszcze przez długi okres tj. do końca 2010 r.

Ustawodawca zaniechał jednak wprowadzenia takiej regulacji, co zdaniem Skarżącej, stanowiło naruszenie zasady demokratycznego państwa prawa oraz wynikających z niej zasady zaufania obywateli do państwa oraz stanowionego przez nie prawa oraz zasady ochrony interesów w toku, wyrażonych w art. 2 Konstytucji, które doprowadziło do opisanego powyżej naruszenia konstytucyjnego prawa własności Skarżącej, chronionego przez art. 64 ust. 1 Konstytucji. Dlatego wprowadzenia przepisów przejściowych, które nie przewidywały sposobu wykorzystania blankietów wekslowych lub zwrot zapłaconej opłaty skarbowej, naruszyły nie tylko art. 2 Konstytucji ale także art. 64 ust. 1 Konstytucji.

3.4. Ramy dopuszczalnego ograniczenie prawa własności

Natomiast na podstawie art. 64 ust. 3 Konstytucji własność może być ograniczona tylko w drodze ustawy i tylko w zakresie, w jakim nie narusza ona istoty prawa własności.

Powyższe oznacza iż własność jest chroniona jako prawo (wolność) obywatelska zagwarantowana w Konstytucji. Wszelkie ograniczenia prawa własności nie mogą naruszać istoty prawa własności.

3.5. Sposób naruszenia ram dopuszczalnego ograniczenia prawa własności Spółki

W sprawie Banku doszło do naruszenia istoty prawa własności. Zgodnie bowiem z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 stycznia 2000 r. sygn. akt K 7/99 ograniczenie prawa własności tak, iż narusza to jego podstawą treść, stanowi naruszenie istoty prawa własności:

„Jeżeli jednak zakres ograniczeń prawa własności przybierze taki rozmiar, że niwecząc podstawowe składniki prawa własności, wydrąży je z rzeczywistej treści i przekształci w pozór tego prawa, to naruszona zostanie podstawowa treść ("istota") prawa własności”.

Zostało to także potwierdzone w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 30 października 2001 r. sygn. akt K 33/00, w którym Trybunał uznał, iż jeżeli legalnie nabytą własność można byłoby odebrać właścicielowi, pozbawiając go dodatkowo wpływu na warunki, na jakich następuje utrata własności, to prawo własności nie mogłoby spełniać swej konstytucyjnej roli.

A zatem poprzez wprowadzenie nowych regulacji, w sposób naruszający art. 2 Konstytucji, doszło do niezgodnego z prawem ograniczenia prawa własności, które nie spełniało warunków przewidzianych w art. 64 ust. 3 Konstytucji. Na skutek zmiany regulacji, polegającej na likwidacji opłaty skarbowej od weksli, kwoty przekazane przez Spółkę na rzecz organów władzy publicznej, okazały się być kwotami przekazanymi nienależnie. W tej sytuacji brak regulacji przejściowych, przewidujących możliwość uzyskania zwrotu przekazanych środków, stanowił naruszenie art. 64 ust. 3 Konstytucji, ponieważ została naruszona istotna prawa własności, albowiem brak regulacji przejściowych doprowadził do pozbawienia możliwości odzyskania należnych Spółce środków pieniężnych.

Podsumowując wbrew treści art. 64 ust. 1 Konstytucji, Państwo nie zapewniło nabywcom urzędowych blankietów wekslowych należytej ochrony ich własności. Co więcej, poprzez pominięcie ustawodawcze doszło do nieuzasadnionego i bezprawnego ograniczenia własności, co stoi w sprzeczności z treścią art. 64 ust. 3 Konstytucji. W skutek powyższego należy uznać, iż art. 20 i art. 21 nowej ustawy o opłacie skarbowej, poprzez pominięcie uregulowania zwrotu opłaty skarbowej od weksli lub sposobu wykorzystania blankietów wekslowych po 31 grudnia 2006 r., co stanowiło naruszenie art. 2 Konstytucji, doprowadził do naruszenia prawa własności Skarżącej określonego w art. 64 ust. 1 Konstytucji. Takie ukształtowanie przepisów stanowiło także naruszenie art. 64 ust. 1 Konstytucji, określającego sposób ograniczenia prawa własności.

4. Wskazanie jakie konstytucyjne prawa lub wolności Skarżącej, wynikające z art. 64 ust. 2 w związku z art. 32 ust. 1 Konstytucji i w jaki sposób zostały naruszone przez art. 2 ust. 1 nowelizacji nowej ustawy o opłacie skarbowej

Art. 2 ust. 1 nowelizacji nowej ustawy o opłacie skarbowej narusza konstytucyjne prawo Skarżącej do równej ochrony prawnej własności, które wynika z art. 64 ust. 2 Konstytucji, będącego konkretyzacją art. 32 ust. 1 Konstytucji.

Wprowadzone przez powyższy przepis nowelizacji nowej ustawy o opłacie skarbowej regulacje prowadzą do nierównego traktowania nabywców znaków opłaty skarbowej oraz urzędowych blankietów wekslowych, w sytuacji, gdy obie grupy charakteryzują się tymi samymi cechami, co powoduje, że brak jest podstawy do różnego traktowania prawa własności do środków finansowych, związanego z nabytymi znakami opłaty skarbowej i urzędowymi blankietami wekslowymi.

Z uwagi na analogię pomiędzy znakami opłaty skarbowej i blankietami wekslowymi, i sytuacji prawno-faktycznej na dzień 1 stycznia 2007 r. (likwidację możliwości dokonywania opłat znakami opłaty skarbowej i urzędowymi blankietami wekslowymi), posiadaczy niewykorzystanych znaków opłaty skarbowej oraz niewykorzystanych blankietów wekslowych należy uznać za podmioty posiadające podobne cechy.

Zróżnicowanie tych dwóch grup od dnia 26 lipca 2007 r. było zatem niczym nieuzasadnione i prowadziło do naruszenia konstytucyjnej zasady równości, opisanej w art. 32 ust. 1 Konstytucji, która znajduje odzwierciedlenie w art. 64 ust. 2 Konstytucji, wprowadzającym zasadę równej ochrony prawa własności.

4.1. Zasada równej ochrony własności

Na podstawie Art. 32 ust. 1 Konstytucji wszyscy są wobec prawa równi i wszyscy mają prawo do równego traktowania przez władze publiczne. Zgodnie z art. 64 ust. 2 Konstytucji, będącego konkretyzacją art. 32 ust. 1 Konstytucji własność podlegają równej dla wszystkich ochronie prawnej. Powyższy przepis wyraża zasadę również ochrony własności. Oznacza to, iż prawo własności różnych podmiotów powinno być chronione w równym stopniu, jeśli te podmioty charakteryzują się pewnymi podobnymi cechami np. jeśli dysponują takimi samymi prawami majątkowymi powinny być tak samo traktowane przez władze publiczne, w tym Ustawodawcę.

4.2. Sposób naruszenia zasady równej ochrony własności Spółki

Sposób naruszenia zasady równej ochrony własności Spółki polegał na tym, iż Bank jako posiadacz urzędowych blankietów wekslowych został potraktowany odmiennie niż posiadacze znaków opłaty skarbowej, w sytuacji gdy brak było przesłanki do zróżnicowania sytuacji prawnej tych dwóch grup, albowiem urzędowe blankiety wekslowe i znaki opłaty skarbowe służą temu samemu celowi – zapłacie opłaty skarbowej.

Odmienne potraktowanie Spółki, nie znajduje żadnego uzasadnienia w celu nowelizacji nowej ustawy o opłacie skarbowej. Interesy, które są chronione poprzez brak wprowadzenia odpowiednich regulacji, odnoszących się do urzędowych blankietów wekslowych, nie wymagają żadnej ochrony, zwłaszcza w odniesieniu do interesów nabywców blankietów (w tym Banku), których konstytucyjne prawo własności zostało naruszone. Również pozostałe wartości, zasady, czy normy konstytucyjne nie uzasadniają pominięcia uregulowania sytuacji prawnej posiadaczy urzędowych blankietów wekslowych, które nie zostały wykorzystane. Co więcej, te normy wskazują, iż Spółce, jako posiadaczowi niewykorzystanych blankietów, ze względu na ochronę jej

prawa własności, powinny zostać zwrócone środki wpłacone na poczet opłaty skarbowej od wystawienia weksli, które nigdy nie zostały sporządzone. W innym bowiem przypadku dochodzi do bezprawnego wzbogacenia państwa kosztem Skarżącej.

Biorąc pod uwagę powyższe zróżnicowanie sytuacji prawnej dwóch grup podmiotów, tylko na podstawie sposobu zapłaty opłaty skarbowej, należy uznać, iż takie ukształtowanie przepisów narusza konstytucyjne prawo Spółki do równego traktowania własności. Ustawodawca ma bowiem obowiązek zapewnienia równego traktowania przez organy publiczne wszystkich adresatów norm konstytucyjnych, w tym także do zapewnienia równej ochrony prawa własności. Likwidacja urzędowych blankietów wekslowych doprowadziła do sytuacji w której własność Skarżącej została naruszona. Jednocześnie nie zapewniono jej żadnej możliwości ochrony jej własności. Natomiast w tym samym czasie, podmiotom, mającym podobne cechy, umożliwiono ochronę ich własności. Tym samym prawo własności dwóch grup posiadających te same cechy, zostało potraktowane odmiennie. Ustawodawca zapewnił bowiem ochronę tylko jednej grupie. Zdaniem Spółki, takie zachowanie stanowiło naruszenie obowiązku równej dla wszystkich ochrony praw majątkowych, gdyż zastosowano nieadekwatne kryterium zróżnicowania sytuacji dwóch grup podmiotów, co z punktu widzenia konstytucyjnego prawa własności jest niedopuszczalne. Zaskarżone przepisy w sposób dyskryminujący pominęły Skarżącą, poprzez brak zapewnienia jej ochrony prawnej. Tym samym naruszyły aktualny i indywidualny interes Skarżącej, wyrażający się w przysługującym jej prawie własności.

Powyższe stanowisko Skarżącej znajduje potwierdzenie w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 16 listopada 2010 r. sygn. akt K 2/10:

„Trybunał wskazywał, że przy ocenie regulacji prawnej z punktu widzenia zasady równości należy rozważyć, czy można wskazać wspólną cechę istotną uzasadniającą równe traktowanie podmiotów prawa, biorąc pod uwagę treść i cel danej regulacji prawnej. Zgodnie z poglądami wyrażonymi w doktrynie, ciężar dowodu, że wprowadzone różnicowanie podmiotów posiadających wspólną cechę istotną spełnia wymienione wyżej wymogi, spoczywa na organie państwowym, który ustanowił zakwestionowany akt prawotwórczy (wyrok z 20 października 1998 r., sygn. K 7/98, OTK ZU nr 6/1998, poz. 96).”

Również wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 maja 2006 r. sygn. akt K 5/05 potwierdza stanowisko Spółki:

„Wielokrotnie wskazywano w dotychczasowym orzecznictwie, że "różnicowanie podmiotów prawa jest dopuszczalne na gruncie zasady równości, jeżeli jest zgodne z zasadą sprawiedliwości społecznej". O ile więc zasada równości nakazuje jednakowe traktowanie wszystkich podmiotów wyróżnionych według cechy prawnie relewantnej w danej sferze stosunków, o tyle zasada z art. 2 Konstytucji pozwala odpowiedzieć na pytanie, czy zastosowanie danej cechy czy też danego kryterium wyodrębnienia określonej kategorii podmiotów odpowiada względem sprawiedliwości, a więc czy nie jest arbitralne i czy odpowiada standardom państwa prawnego. W takim ujęciu wymaganie sprawiedliwego traktowania może nie tylko uzupełniać, ale może również korygować ocenę formułowaną na gruncie prawa do równego traktowania. W konsekwencji konkretne rozwiązanie normatywne podporządkowane zasadzie równego traktowania z punktu widzenia

wyróżnionego kryterium formalnego nie będzie mogło być uznane za zgodne z Konstytucją, jeśli kryterium to nie odpowiada wymogom sprawiedliwości (zob. wyrok TK z 12 grudnia 2001 r., sygn. SK 26/01, OTK ZU nr 8/2001, poz. 258 i powołane tam orzeczenia). (podkreślenie Spółki)

Spółka zwraca także uwagę na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2007 r. sygn. akt P 42/06:

„Trybunał Konstytucyjny wielokrotnie wskazywał, że odstępstwa od nakazu równego traktowania podmiotów podobnych muszą zawsze znajdować podstawę w odpowiednio przekonujących argumentach. Jak stwierdzono w orzeczeniu z 23 października 1995 r., sygn. K 4/95 (OTK nr 2/1995, poz. 11), tego typu wyjątki muszą spełniać następujące trzy warunki:

- *muszą mieć charakter relewantny, tzn. pozostawać w bezpośrednim związku z celem i zasadniczą treścią przepisów, w których zawarta jest kontrolowana norma, oraz służyć realizacji tego celu i treści;*
- *powinny być proporcjonalne, tzn. waga interesu, któremu ma służyć różnicowanie sytuacji adresatów normy, musi pozostawać w odpowiedniej proporcji do wagi interesów, które zostaną naruszone w wyniku nierównego potraktowania podmiotów podobnych;*
- *muszą pozostawać w związku z innymi wartościami, zasadami czy normami konstytucyjnymi, uzasadniającymi odmienne traktowanie podmiotów podobnych.”*

W przypadku Spółki żaden z powyższych warunków nie został spełniony. Odejście od równego traktowania podmiotów nie ma, w przypadku Banku, charakteru relewantnego, nie jest proporcjonalne do wagi interesu, któremu ma służyć różnicowanie sytuacji adresatów norm prawnych i nie pozostaje w związku z innymi wartościami, zasadami czy normami konstytucyjnymi, uzasadniającymi odmienne traktowanie podmiotów podobnych.

W konsekwencji należy przyjąć, iż ograniczenie prawa własności Skarżącej, poprzez pozbawienie jej własności środków finansowych, polegające na braku wprowadzenia regulacji w zakresie wykorzystania blankietów wekslowych, niewykorzystanych przed 1 stycznia 2007 r., w sytuacji gdy posiadaczom znaków opłaty skarbowej przyznano prawo do wykorzystania znaków opłaty skarbowej, stanowiło naruszenie konstytucyjnego prawa Skarżącej do równej ochrony prawnej własności wynikającego z art. 64 ust. 2 Konstytucji, będącego konkretyzacją zasady równości przewidzianej w art. 32 ust. 1 Konstytucji.

5. Wskazanie jakie konstytucyjne prawa lub wolności Skarżącej, wynikające z art. 64 ust. 1 i art. 77 ust. 1 Konstytucji i w jaki sposób zostały naruszone przez art. 72 § 1 pkt 1 w związku z art. 2 § 1 pkt 3 Ordynacji podatkowej w związku z art. 1 ust. 1 pkt 2 lit. b, art. 4 ust. 1 i art. 6 pkt 4 ustawy o opłacie skarbowej z 2000 r.

Art. 72 § 1 pkt 1 w związku z art. 2 § 1 pkt 3 Ordynacji podatkowej w związku z art. 1 ust. 1 pkt 2 lit. b, art. 4 ust. 1 i art. 6 pkt 4 ustawy o opłacie skarbowej z 2000 r. narusza konstytucyjne prawo własności Banku, wynikające z art. 64 ust. 1 Konstytucji oraz jego konstytucyjne prawo do uzyskania odszkodowania, a wynikające z art. 77 ust. 1 Konstytucji.

5.1. Konstytucyjne prawo własności

Jak wskazała powyżej Skarżąca konstytucja chroni prawo własności jednostki, a co w demokratycznym państwie prawnym polega na zapewnieniu korzystania z prawa własności w pełnym wymiarze bez ingerencji innych podmiotów. Jak wskazała Skarżąca w skardze konstytucyjnej prawo własności nie jest prawem bezwzględnym, jednak wszelkie jego ograniczenia muszą być dokonywane w odpowiedni sposób od strony materialnej oraz formalnej.

Zasada ochrony prawa własności została przewidziana w art. 64 ust. 1 Konstytucji, zgodnie z którym każdy ma prawo do własności. Ochroną będzie objęta własność środków finansowych, w tym środków finansowych przeznaczonych na zakup urzędowych blankietów wekslowych.

5.2. Sposób naruszenia konstytucyjnego prawa własności Spółki

Sposób naruszenia konstytucyjnego prawa własności Banku polegał na takim ukształtowaniu treści przepisów art. 72 § 1 pkt 1 w związku z art. 2 § 1 pkt 3 Ordynacji podatkowej w związku z art. 1 ust. 1 pkt 2 lit. b, art. 4 ust. 1 i art. 6 pkt 4 ustawy o opłacie skarbowej z 2000 r., która uniemożliwiła Spółce uzyskanie zwrotu nienależnie zapłaconych na rzecz organów podatkowych kwot, z tytułu nabycia urzędowych blankietów wekslowych, w związku z likwidacją opłaty wekslowej od wystawiania weksli.

Treść art. 72 § 1 pkt 1 w związku z art. 2 § 1 pkt 3 Ordynacji podatkowej w związku z art. 1 ust. 1 pkt 2 lit. b, art. 4 ust. 1 i art. 6 pkt 4 ustawy o opłacie skarbowej z 2000 r., prowadzi do wniosku, iż zakup urzędowych blankietów wekslowych „formalnie” nie spowodował powstania obowiązku podatkowego w opłacie skarbowej, pomimo iż faktycznie doszło do uiszczenia środków pieniężnych pod tytułem opłaty skarbowej na rzecz samorządu.

Z regulacji starej ustawy o opłacie skarbowej, powołanych powyżej, wynika bowiem, iż w obowiązek podatkowy w opłacie skarbowej z tytułu wystawienia weksla powstawał dopiero w momencie wystawienia weksla, chociaż do uregulowania opłaty skarbowej dochodziło już w momencie zakupu blankietów. Ponadto, zgodnie z regulacjami ustawy o opłacie skarbowej z 2000 r. podatnikami opłaty skarbowej byli wystawcy weksla. Oznacza to iż Spółka, która była nabywcą blankietów i nie była wystawcą weksli, nie mogła być uznana za podatnika opłaty skarbowej.

Spółka zaznacza, że w poprzednio obowiązującym stanie prawnym nie istniała możliwość odroczenia płatności z tytułu nabycia urzędowych blankietów wekslowych. Oznacza to, iż niezależnie od tego w którym momencie wypełniono weksel tj. kiedy powstał obowiązek podatkowy z tytułu wystawienia weksla, kwotę należną z tytułu nabycia urzędowego blankietu wekslowego, czyli zapłaty opłaty skarbowej od weksla, należało uiścić w momencie zakupu blankietów.

Biorąc pod uwagę przedstawione powyżej argumenty, w ocenie Spółki, należy przyjąć, iż zawarta w urzędowych blankietach wekslowych opłata skarbowa była uiszczana w momencie zakupu weksla. Potwierdza to treści § 11 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 25 lipca

2006 r. w sprawie sposobu zapłaty i zwrotu opłaty skarbowej (Dz. U. z 2006 r. Nr 137, poz. 975), z którego wynika, iż urzędowy blankiet wekslowy stanowił jedną z form zapłaty opłaty skarbowej od weksla. Nabycie blankietu wekslowego było równoznaczne z zapłatą opłaty skarbowej od weksla, w wysokości określonej na winiecie, znajdującej się na każdym blankiecie wekslowym. Blankiet wekslowy był zatem swoistym dokumentem stanowiącym dowód tego, że opłata skarbowa od weksla o odpowiednim nominale została uiszczona przez nabywcę, przy zakupie takiego blankietu.

Ponadto kwoty zapłacone przez Skarżącą z tytułu opłaty skarbowej, w wysokości określonej na blankietach wekslowych, zostały przekazane organowi gminy (przed powstaniem obowiązku podatkowego w opłacie skarbowej), który zgodnie z art. 4 ust. 1 pkt. 2 lit. a ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2003 r. nr 2003, poz. 1966 ze zm.; zwana dalej: „ustawą o dochodach jst”) był beneficjentem dochodów z tytułu opłaty skarbowej. Według przepisu art. 14 ust. 1 pkt 1 ustawy o dochodach jst, w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2007 r., wpływy z opłaty skarbowej z punktów sprzedaży znaków opłaty skarbowej i urzędowych blankietów wekslowych były przekazywane na rachunek budżetu gminy, w siedzibie której znajdowały się te punkty. Nie ulega zatem wątpliwości w świetle ww. przepisu, iż dochody gminy ze sprzedaży urzędowych blankietów wekslowych nabytych przez Spółkę przed 1 stycznia 2007 r. wpływały do organów gminy i zostały rozpoznane jako dochody z opłaty skarbowej od weksli, nawet jeśli weksel nie został wystawiony.

Jednocześnie na skutek likwidacji opłaty skarbowej od weksli od 1 stycznia 2007 r. doszło do sytuacji, w której pomimo iż nie powstał obowiązek podatkowy w opłacie skarbowej, ale organy podatkowe uzyskały z tego tytułu przychód, kosztem Skarżącej. A więc powyższe kwoty stały się z dniem likwidacji opłaty skarbowej od weksli kwotami nienależnie pobranymi przez organy podatkowe (gminy), ponieważ odpadła ich podstawa prawna. Spółka zwraca uwagę, iż zgodnie z obowiązującymi regulacjami nie istnieje możliwość uzyskania zwrotu tych kwot lub zaliczenia ich na poczet zobowiązań publicznoprawnych. W konsekwencji należy uznać, iż ze względu na swój publicznoprawny charakter stanowią one nadpłatę i powinny być zwrócone Skarżącej w trybie zwrotu nadpłaty przewidzianego w Ordynacji podatkowej.

Jednakże treść regulacji Ordynacji podatkowej nie pozwala na zwrot tych kwot, ponieważ art. 72 § 1 pkt 1 Ordynacji podatkowej przewiduje możliwość zwrotu nadpłaty tylko w przypadku nadpłaconego lub nienależnie zapłaconego podatku, podatnikowi, który go uiszczył. Tymczasem jak wskazała powyżej Spółka „formalnie” nie doszło do powstania obowiązku podatkowego a Spółka nie była „formalnie” podatnikiem.

Dlatego należy uznać, iż powyższa regulacja zupełnie pomija sytuacje w której znalazła się Skarżąca, jako nabywca urzędowych blankietów wekslowych, niewykorzystanych do dnia 1 stycznia 2007 r. tzn. nie odnosi się do przypadku w którym zobowiązanie podatkowe zostało uregulowane przez Spółkę przed powstaniem obowiązku podatkowego a Spółka nie była podatnikiem z tytułu opłat skarbowej. Oznacza to, iż na podstawie powyższych regulacji Spółka, pomimo iż uregulowała należność, która okazała się być nienależna, nie ma możliwości uzyskania zwrotu zapłaconych kwot, gdyż nie mogą być one uznane za nadpłatę na podstawie aktualnego brzmienia art. 72 § 1 pkt 1 Ordynacji podatkowej.

Zostało to potwierdzone w wydanym w sprawie Skarżącej, wyroku NSA, w który Sąd w uzasadnieniu stwierdził, iż wniosek Skarżącej nie mógł zostać uwzględniony z uwagi na fakt, iż kwota przeznaczona przez Skarżącą na zakup urzędowych blankietów wekslowych wychodziła poza zakres definicji nadpłaty zawartej w Ordynacji podatkowej:

„W takiej sytuacji jak trafnie to ocenił Sąd pierwszej instancji wydatki poniesione przez Spółkę na nabycie urzędowych blankietów wekslowych przed dniem 1 stycznia 2007 r. i niewykorzystanych przez tym dniem nie mogły zostać uznane za nadpłatę w rozumieniu art. 72 § 1 pkt 1 Ordynacji podatkowej. Tym samym za prawnie niedopuszczalny należało uznać zwrot tych wydatków w trybie i na zasadach przewidzianych w art. 75 § 1 i § 2 pkt 1 Ordynacji podatkowej. Dopiero wypełnienie urzędowego blankietu wekslowego przez wystawcę weksla oznaczało, iż z tego tytułu powstał obowiązek zapłaty opłaty skarbowej, a jego wystawca będąc obowiązany do zapłaty tej opłaty stawał się podatnikiem w rozumieniu przepisów art. 72 § 1 pkt 1 i art. 75 § 1 i § 2 pkt 1 Ordynacji podatkowej.” (podkreślenie Spółki)

Takie ukształtowanie regulacji Ordynacji podatkowej, które uzależniało zwrot nadpłaty od powstania obowiązku podatkowego w opłacie skarbowej, a także przyznawało prawo do zwrotu nadpłaty jedynie wystawcom weksla, stanowiło naruszenie prawa własności Banku, chronionego przez art. 64 ust. 1 Konstytucji, tj. prawa do uzyskania zwrotu środków finansowych przeznaczonych na zakup urzędowych blankietów wekslowych tj. zapłaty opłaty skarbowej, w sytuacji gdy odpadła podstawa nałożenia zobowiązania podatkowego.

Bank zakupując urzędowe blankiety wekslowe przekazał własność swoich środków finansowych. Powyższe środki zostały potraktowane przez gminy, które je uzyskały, jako dochód z tytułu opłaty skarbowej. Jednocześnie likwidacja opłaty skarbowej od weksli spowodowała, iż powyższe kwoty stały się nienależne. Brak możliwości zwrotu tych kwot, sprawił iż Spółka została pozbawiona własności środków finansowych, bez żadnego uzasadnienia. W konsekwencji, należy przyjąć, iż zostało naruszone jej prawo własności chronione przez art. 64 ust. 1 Konstytucji, ponieważ powyższe kwoty były kwotami nienależnie pobranymi przez organy podatkowe, z tytułu zobowiązania podatkowego, które nie powstało i nie powstanie też w przyszłości.

Co prawda pobieranie danin i opłat o charakterze publicznym nie może być uznane za ingerencję w konstytucyjne prawo własności. Jednak w niniejszej sprawie nie mamy do czynienia z kwestionowaniem konstytucyjności przepisów nakładających podatek, ale przepisów które ingerują w prawa majątkowe podmiotu poprzez uniemożliwienie zrealizowania roszczenia o zwrot już uiszczzonego świadczenia, uznanego przez gminy za dochód własny z opłaty skarbowej, które na skutek zmian przepisów okazało się nienależne tj. stanowi nadpłatę podatku (opłaty skarbowej).

A zatem należy uznać, iż pozbawienie Banku własności środków finansowych na rzecz organów podatkowych, w sytuacji gdy odpadła podstawa prawna świadczenia, stanowiło naruszenie konstytucyjnego prawa własności Spółki. W konsekwencji art. 72 § 1 pkt 1 Ordynacji podatkowej należy uznać za sprzeczny z art. 64 ust.1 Konstytucji.

5.3. Konstytucyjne prawo do odszkodowania

Jednocześnie, w ocenie Banku zostało także naruszone jego konstytucyjne prawo do uzyskania odszkodowania z tytułu doznanej szkody, jaka powstała wskutek zmiany przepisów. Jak zostało wskazane powyżej uiszczone przez Skarżącą kwoty, z tytułu nabycia urzędowych blankietów wekslowych, stały się kwotami nienależnie uzyskanymi przez organy podatkowe. A zatem Spółka doznała uszczerbku majątkowego spowodowanego działaniem organów władzy publicznej – Ustawodawcy.

Zgodnie natomiast z art. 77 ust. 1 Konstytucji każdy ma prawo do wynagrodzenia szkody, jaka została mu wyrządzona przez niezgodne z prawem działanie organu władzy publicznej. Organy wyrażające szkodę są zobowiązane szkodę tę wyrównać wypłacając stosowne odszkodowanie.

Pojęcie “władzy publicznej” w rozumieniu art. 77 ust. 1 Konstytucji obejmuje wszystkie władze w sensie konstytucyjnym. Wykonywanie władzy publicznej dotyczy wszelkich form działalności państwa, samorządu terytorialnego i innych instytucji publicznych, w tym także uchwalanie powszechnie obowiązujących przepisów.

W wyroku z dnia 4 grudnia 2001 r. (sygn. akt SK 18/00) Trybunał Konstytucyjny podkreślił także, że regułą podstawową na gruncie współczesnych systemów prawnych pozostaje – w stosunku do szkody podlegającej kompensacji – zasada pełnego odszkodowania, co ma swoje odzwierciedlenie w wykładni art. 77 ust. 1 Konstytucji, w części dotyczącej wynagrodzenia szkody. Pojęcie szkody należy rozumieć jako każdy uszczerbek w prawnie chronionych dobrach danego podmiotu, zarówno o charakterze majątkowym, jak i niemajątkowym.

5.4. Sposób naruszenia konstytucyjnego prawa do odszkodowania Spółki

W konsekwencji należy uznać, iż jeśli np. ograniczenie własności nie znajduje podstaw w innych wartościach i zasadach konstytucyjnych, to dochodzi do naruszenia art. 77 ust. 1 Konstytucji. Tak jest w przypadku Skarżącej, której konstytucyjne prawo własności zostało naruszone.

Sposób naruszenia konstytucyjnego prawa do odszkodowania Spółki polegał na braku przyznania odszkodowania Spółce, w sytuacji gdy doznała ona uszczerbku majątkowego na skutek wadliwie wprowadzonej nowelizacji przepisów w zakresie opłaty skarbowej.

W szczególności nowe regulacje zostały wprowadzone w sposób naruszający art. 2 Konstytucji i wyrażone w nim zasady demokratycznego państwa prawa oraz płynących z niej zasad zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa oraz ochrony interesów w toku. W szczególności, poprzez likwidację opłaty skarbowej od weksli, bez wprowadzenia regulacji przejściowych w zakresie wykorzystania blankietów wekslowych, Spółka doznała uszczerbku majątkowego. Jednocześnie żadne konstytucyjne prawo ani żadna wartość konstytucyjna nie uzasadnia zmniejszenia wysokości należnego jej prawa do odszkodowania od państwa, które na skutek swojego bezprawnego działania uzyskało kosztem Skarżącej przysporzenie majątkowe. W konsekwencji Spółka powinna mieć możliwość kompensacji poniesionej szkody.

Tymczasem regulacje w zakresie zwrotu nadpłaty uniemożliwiły Spółce uzyskanie zwrotu nadpłaty. W konsekwencji należy uznać, iż art. 72 § 1 pkt 1 Ordynacji podatkowej w zakresie w jakim nie uznaje za nadpłatę kwot, uiszczonych przez osobę nie będącą wystawcą weksla przed powstaniem obowiązku podatkowego, z tytułu nabycia przed 1 stycznia 2007 r. urzędowych blankietów wekslowych, niewykorzystanych po tej dacie, jest niezgodny z art. art. 77 ust. 1 Konstytucji.

Znajduje to potwierdzenie w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 września 2006 r. (sygn. akt P 14/06):

„ W orzecznictwie TK utrwalony jest pogląd, wedle którego z nakazu ochrony własności oraz innych praw majątkowych statuowanego w art. 21 ust. 1 i art. 64 ust. 1 Konstytucji wynikają określone obowiązki dla ustawodawcy zwykłego: obowiązek pozytywny stanowienia przepisów i procedur udzielających ochrony prawnej prawom majątkowym i obowiązek negatywny powstrzymywania się od regulacji, które owe prawa mogłyby pozbawiać ochrony prawnej lub też ochronę tę ograniczać. Ochrona zapewniana majątkowym prawom podmiotowym musi być ponadto realna. Punktem odniesienia (kryterium weryfikacji tej cechy) musi być skuteczność realizacji określonego prawa podmiotowego w konkretnym otoczeniu systemowym, w którym ono funkcjonuje (zob. wyroki z: 13 kwietnia 1999 r., sygn. K. 36/98, OTK ZU nr 3/1999, poz. 40; 12 stycznia 1999 r., sygn. P. 2/98, OTK ZU nr 1/1999, poz. 2; 25 lutego 1999 r., sygn. K. 23/98, OTK ZU nr 2/1999, poz. 25, a także 12 stycznia 2000 r., sygn. P. 11/98, OTK ZU nr 1/2000, poz. 3 i 19 grudnia 2002 r., sygn. K 33/02, OTK ZU nr 7/A/2002, poz. 97).” (podkreślenie Spółki)

Podsumowując, w ocenie Banku, takie ukształtowanie regulacji art. 72 § 1 pkt 1 Ordynacji podatkowej w związku z regulacjami starej ustawy o opłacie skarbowej, które nie przewiduje możliwości zwrotu Bankowi nienależnie pobranych od niego kwot, stanowiło naruszenie jego prawa do odszkodowania, chronionego przez art. 77 ust. 1 Konstytucji. W konsekwencji należy uznać, iż art. 72 § 1 pkt 1 Ordynacji podatkowej jest niezgodny z art. 77 ust 1 Konstytucji.

6. Wskazanie jakie konstytucyjne prawa lub wolności Skarżącej, wynikające z art. 64 ust. 1 i art. 77 ust. 1 Konstytucji i w jaki sposób zostały naruszone przez art. 75 § 1 w związku z art. 2 § 1 pkt 3 Ordynacji podatkowej

Art. 75 § 1 Ordynacji podatkowej narusza konstytucyjne prawo własności Skarżącej, chronione przez art. 64 ust. 1 Konstytucji, a także jej prawo do odszkodowania, przewidziane w art. 77 ust. 1 Konstytucji.

Powyższe wynika z faktu, iż Bank pomimo że nie był podatnikiem opłaty skarbowej, poniósł jej ciężar. Natomiast na podstawie art. 75 § 1 Ordynacji podatkowej, który na mocy art. 2 § 1 pkt 3 Ordynacji podatkowej ma zastosowanie do zwrotu nadpłaty opłaty skarbowej, podmiotami uprawnionymi do wystąpienia z wnioskiem o zwrot nadpłaty podatku są tylko podatnicy.

6.1. Konstytucyjne prawo własności

Jak zostało wskazane powyżej prawo własności jest chronione na podstawie art. 64 ust. 1 Konstytucji. W konsekwencji wszelkie ograniczenia prawa własności dokonane w sposób sprzeczny z art. 64 ust. 3 Konstytucji, łamią konstytucyjną ochronę prawa własności.

6.2. Sposób naruszenia konstytucyjnego prawa własności Spółki

Sposób naruszenia konstytucyjnego prawa własności Spółki polegał na braku przyznania Spółce zwrotu uiszczonych przez nią środków finansowych, na zakup blankietów wekslowych, z powodu iż nie była ona podatnikiem opłaty skarbowej, związanej z nabywanymi blankietami wekslowymi, w sytuacji gdy poniosła ona ciężar opłaty skarbowej. Powyższe kwoty okazały się być nienależne organom podatkowym na skutek likwidacji opodatkowania opłatą skarbową czynności wystawiania weksli.

Tymczasem zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o opłacie skarbowej z 2000 r. podatnikami z tytułu wystawienia weksla są tylko osoby sporządzające dokument weksla. Nabywcy blankietów, którzy nie wystawiali weksli, ale jedynie zakupili urzędowe blankiety wekslowe nie są „podatnikami” w rozumieniu przepisów o opłacie skarbowej, w brzmieniu obowiązującym do końca 2006 r., mimo że ekonomicznie ponieśli ciężar tego podatku.

Z taką sytuacją mamy do czynienia w przypadku Banku, który zakupił blankiety, ale nie wystawił weksli, ani nie przekazał blankietów przyszłym wystawcom weksli. W konsekwencji na skutek likwidacji opłaty skarbowej od weksli Bank poniósł szkodę, związaną z nienależnie pobraną od niego opłatą skarbową od weksli, która następnie została zlikwidowana. A zatem Spółka uiściła opłatę skarbową od czynności, które nie podlegały opodatkowaniu, i w stosunku do której nie powstanie już obowiązek podatkowy.

Taka sytuacja spowodowała, iż doszło do uszczuplenia majątku Skarżącej na rzecz gminy, która przychód z tytułu sprzedaży weksli rozpoznała jako dochód z opłaty skarbowej. Biorąc pod uwagę przedstawione powyżej argumenty powyższe przysporzenie należy uznać za nienależne. Ze względu na swoje cechy stanowi ono nadpłatę podatku, pomimo iż obowiązek podatkowy w opłacie skarbowej jeszcze nie powstał.

Jednakże wobec treści art. 75 § 1 Ordynacji podatkowej Skarżąca nie ma możliwości uzyskania zwrotu tych kwot, czyli zapewnienia ochrony swojego prawa własności (własności środków finansowych). Kwota uiszczona przez nią, jako nabywcę weksla jest nienależna, ze względu na likwidację opłaty skarbowej od weksli, jednakże Skarżąca nie mająca przymiotu podatnika z tytułu opłaty skarbowej od weksli nie może wystąpić z wnioskiem o zwrot nadpłaty, gdyż literalna wykładnia art. 75 § 1 Ordynacji podatkowej prowadzi do wniosku, że prawo do wystąpienia z wnioskiem o zwrot nadpłaty przysługuje tylko podatnikom, którymi nabywcy blankietów nie są (chyba że wystawili później weksel).

Pomimo w treści art. 75 § 1 Ordynacji podatkowej przypadku w którym osoba trzecia uiszcza za podatnika zobowiązanie podatkowe, przed jego powstaniem, stanowi naruszenie przysługującego Skarżącej konstytucyjnego prawa ochrony własności, uregulowanego w art. 64 ust. 1 Konstytucji.

Ustawodawca uniemożliwiając Skarżącej zwrot środków finansowych, nienależnie przekazanych gminie, naruszył to prawo własności. Skarżąca została bowiem pozbawiona możliwości dochodzenia kwot, które okazały się nienależne na skutek likwidacji opłaty skarbowej.

Odpowiednią procedurą, w jakiej powyższy zwrot powinien nastąpić, była procedura zwrotu nadpłaty, uregulowana w Ordynacji podatkowej, ponieważ roszczenie jakie posiada Bank wobec organu podatkowego, nie jest roszczeniem cywilnoprawnym, lecz roszczeniem związanym z nadpłatą należności stanowiącej dochód ze zobowiązania podatkowego. Dlatego regulacje dotyczące zwrotu nadpłaty nie powinny ograniczać Skarżącej możliwości zwrotu nienależnie zapłaconych kwot. Tymczasem wskazanie w art. 75 § 1 Ordynacji podatkowej, iż tylko podatnicy są uprawnieni do występowania z wnioskiem o zwrot nadpłaty prowadzi do sytuacji, w której nabywcy blankietów, w tym Skarżąca, którzy nie byli wystawcami weksli, nie mogą dochodzić zwrotu nienależnie zapłaconych kwot, a tym samym nie może być zrealizowana ochrona przysługującego im prawa własności w stosunku do ww. środków finansowych.

Jednocześnie takie ukształtowanie przepisów prowadzi do naruszenia prawa do odszkodowania za bezprawne działania organów władzy państwowej. Jak już wykazała powyżej Skarżąca, organy podatkowe, wprowadzając nowe regulacje, naruszyły zasadę demokratycznego państwa prawa i płynące z niej zasady zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa a także zasady ochrony interesów w toku. Takie działanie doprowadziło do powstania szkody w majątku Skarżącej, w wysokości równej wartości niewykorzystanych blankietów wekslowych.

6.3. Konstytucyjne prawo do odszkodowania

Brak możliwości uzyskania odszkodowania przez Skarżącą stanowił naruszenie jej konstytucyjnego prawa do odszkodowania, wyrażonego w art. 77 ust. 1 Konstytucji, które gwarantuje Bankowi, iż w przypadku poniesienia szkody, spowodowanej bezprawnym działaniem organów publicznych, uzyska rekompensatę od organów publicznych.

6.4. Sposób naruszenia konstytucyjnego prawa do odszkodowania Spółki

Sposób naruszenia konstytucyjnego prawa do odszkodowania Spółki polegał na braku przyznania Spółce odszkodowania, ze względu na fakt, iż Spółka formalnie nie była podatnikiem opłaty skarbowej, w sytuacji gdy nienależnie pobrano od niej środki finansowe, stanowiące dochód organów podatkowych z tytułu opłaty skarbowej.

Bank zaznacza, iż w jego przypadku brak jest szczególnego interesu, który uzasadniałby ograniczenie jego konstytucyjnego prawa do odszkodowania, spowodowanego naruszeniem innego fundamentalnego prawa Skarżącej tj. prawa własności. Skarżąca wskazała, iż poprzez naruszenie tego prawa organy publiczne uzyskały nienależną korzyść majątkową, rozpoznaną jako przychód ze zobowiązania podatkowego, które nigdy nie powstało. Brak jest jakichkolwiek przesłanek w Konstytucji, które w takiej sytuacji nakazywałyby ograniczenie prawa Skarżącej do uzyskania stosownego odszkodowania od organów władzy publicznej. Niemniej jednak Ustawodawca ograniczył to prawo pomijając sytuację w jakiej znalazła się Spółka w art. 75 § 1

Ordynacji podatkowej. Takie pominięcie Skarżącej stanowi naruszenie wyżej wskazanego jej konstytucyjnego prawa do odszkodowania.

Takie stanowisko znajduje potwierdzenie w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 1 marca 2011 r. sygn. akt P 21/09:

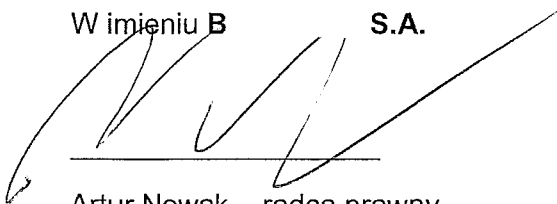
„Trybunał stwierdza, że art. 77 ust. 1 Konstytucji nie da się sprowadzić jedynie do proklamacji samej idei odpowiedzialności odszkodowawczej państwa. Na poziomie konstytucyjnym zakotwiczone w nim zostały elementy statusu jednostki poszkodowanej przez niezgodne z prawem działanie władzy publicznej. Sens omawianego przepisu wyraża się w przeniesieniu ciężaru dolegliwości (alokacja ryzyka) związanej z wadliwym działaniem władzy publicznej z poszkodowanej jednostki na państwo (zob. wyrok z 24 lutego 2009 r., sygn. SK 34/07, OTK ZU nr 2/A/2009, poz. 10, pkt III 4.4.)” (podkreślenie Spółki)

Również stanowisko zaprezentowane w wyroku Trybunału konstytucyjnego z dnia 1 września 2006 r. sygn. akt SK 14/05, potwierdza stanowisko Banku:

„Należy w tym kontekście przywołać stanowisko TK wyrażone w wyroku z 23 września 2003 r., K 20/02, w którym wskazano m.in., że „pojawienie się w Konstytucji art. 77 ust. 1 wprowadziło gwarancję, że ekonomiczny skutek tych ryzyk, błędów czy pomyłek nie będzie obciążał poszkodowanego. Widzieć w tym należy nie tylko wzmocnienie ochrony praw majątkowych (art. 64 Konstytucji), ale także środek stymulacji, gwarancję, iż aparat władzy publicznej będzie dążył do eliminacji tych niepożądanych (z jego punktu widzenia) skutków odszkodowawczych, co tym samym doprowadzi do urealnienia zasady działalności opartej na prawie i w granicach prawa – o czym mowa w art. 7 Konstytucji. Tak więc art. 77 Konstytucji jest nie tylko źródłem prawa podmiotowego dla poszkodowanego, ale i zawiera w sobie jednocześnie instytucjonalną gwarancję dla zasady art. 7 Konstytucji. (...) Obie te funkcje art. 77 ust. 1 Konstytucji (prawo podmiotowe – gwarancja wobec art. 7 Konstytucji) są szczególnie istotne w sytuacji, gdy aparat władzy publicznej i kultura jej wykonywania działa na tyle niesprawnie, że ryzyko wyrządzenia szkód (i bezprawnego zachowania) jest w Polsce bardzo duże” (por. też uzasadnienie wyroku w sprawie SK 26/03).” (podkreślenie Spółki)

Podsumowując, takie ukształtowanie treści art. 75 § 1 w związku z art. 2 § 1 pkt 3 Ordynacji podatkowej, które odmawia Bankowi zwrotu nienależnie uiszczonych kwot z tytułu nabycia urzędowych blankietów wekslowych, stanowi naruszenie konstytucyjnego prawa własności Banku i jego prawa do odszkodowania. Dlatego art. 75 § 1 Ordynacji podatkowej w zakresie w jakim, nie uznaje za podmiot uprawniony do występowania z wnioskiem o zwrot nadpłaty z tytułu niewykorzystanych blankietów wekslowych, nabywcy tych blankietów, nie będącego wystawcą weksla, jest niezgodny z art. 64 ust. 1 i art. 77 ust. 1 Konstytucji.

W imieniu B S.A.

Artur Nowak – radca prawny

RADCA PRAWNY

Artur Nowak
Nr rej. Wa 4268

Załączniki:

1. Kopia pełnomocnictwa do sporządzenia skargi konstytucyjnej wraz z kopią dowodu zapłaty opłaty skarbowej (4 szt.)
2. Kopia odpisu aktualnego z rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego Skarżącej (4 szt.)
3. Kopia orzeczenia NSA z dnia października 2010 r. sygn. akt (4 szt.)
4. Kopia orzeczenia WSA w Ł z dnia stycznia 2009 r. sygn. akt (4 szt.)
5. Kopia decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Ł z dnia czerwca 2008 r. nr (4 szt.)
6. Kopia decyzji Prezydenta Miasta Ł z dnia marca 2008 r. nr (4 szt.)
7. Kopia postanowienia NSA z dnia października 2010 r. w sprawie poinformowania Ministra Finansów o nieprawidłowościach związanych ze zniesieniem z dniem 1 stycznia 2007 r. obowiązku w opłacie skarbowej od weksli oraz brakiem rozwiązań prawnych uniemożliwiających zwrot nabywcom wydatków poniesionych na zakup przed tą datą urzędowych blankietów wekslowych (4 szt.)
8. Kopia odpowiedzi Ministra Finansów z dnia marca 2011 r. na postanowienie NSA z dnia października 2010 r. (4 szt.)
9. Kopia projektu z dnia 21 lutego 2007 r. ustawy nowelizującej nową ustawę o opłacie skarbowej wraz z uzasadnieniem (4 szt.)
10. Odpis odpowiedzi na zarządzenie sędziego Trybunału Konstytucyjnego z dnia 17 czerwca 2011 r. (4 szt.)